

nu și în instituții de același nivel din alte țări europene, având în vedere finalitatea specială a procedurii în cauză, și anume combaterea fenomenului precarității locurilor de muncă pe plan național, iar, în cazul în care Curtea de Justiție ar considera că, în mod abstract, reglementarea italiană nu contravine cadrului legislativ european, măsurile pe care aceasta le prevede pot fi considerate, în mod concret, proporționale cu obiectivul de interes general care trebuie atins, menționat anterior?

(¹) Regulamentul (UE) nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii (JO 2011, L 141, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch
(Țările de Jos) la 15 iunie 2022 – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

(Cauza C-392/22)

(2022/C 359/35)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Părțile din procedura principală

Reclamant: X

Pârât: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Întrebările preliminare

- 1) Ținând cont de considerentele (3), (32) și (39) coroborate cu articolele 1, 4, 18, 19 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Regulamentul Dublin (¹) trebuie interpretat și aplicat în sensul că principiul încrederii reciproce între state nu este divizibil, astfel încât încălcările grave și sistematice ale dreptului Uniunii comise de posibilul stat membru responsabil, înainte de transfer, cu privire la resortisanți ai țărilor terțe care (încă) nu sunt persoane returnate în temeiul Regulamentului Dublin se opun în mod absolut transferului în acest stat membru?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea precedentă, articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul Dublin coroborat cu articolele 1, 4, 18, 19 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că, dacă posibilul stat membru responsabil încalcă dreptul Uniunii în mod grav și sistematic, statul membru care efectuează transferul nu se poate baza pur și simplu, în cadrul Regulamentului Dublin, pe principiul încrederii legitime între state, ci trebuie să înlăture orice îndoială sau trebuie să demonstreze că, după transfer, solicitantul nu va ajunge într-o situație care este contrară articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene?
- 3) Care sunt mijloacele de probă cu care solicitantul își poate susține argumentele potrivit cărora articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul Dublin se opune transferului său și care este standardul de probă care trebuie aplicat în acest sens? Ținând cont de trimiterea la acquis-ul comunitar din considerentele Regulamentului Dublin, statul membru care efectuează transferul are o obligație de cooperare și/sau o obligație de verificare sau, dacă există încălcări grave și sistematice ale drepturilor fundamentale cu privire la resortisanți ai țărilor terțe, trebuie obținute garanții individuale din partea statului membru responsabil în sensul că, după transfer, drepturile fundamentale ale solicitantului vor fi (într-adevăr) respectate? Răspunsul la această întrebare este diferit în cazul în care solicitantul se află în dificultate de a prezenta probe, dacă nu își poate susține cu documente declarațiile consecvente și detaliate, deși, ținând cont de natura declarațiilor, nu se poate pretinde acest lucru?

- 4) Răspunsul la întrebările anterioare de la punctul 3) este diferit în cazul în care solicitantul demonstrează că depunerea unei plângeri în fața autorităților și/sau exercitarea căilor de atac în statul membru responsabil nu va fi posibilă și/sau eficientă?

(¹) Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Nejvyšší soud České republiky (Republica Cehă) la 15 iunie 2022 – EXTÉRIA, s.r.o./Správní, s. r. o.

(Cauza C-393/22)

(2022/C 359/36)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Nejvyšší soud České republiky

Părțile din procedura principală

Reclamantă: EXTÉRIA, s.r.o.

Pârâtă: Správní, s. r. o.

Întrebare preliminară

Articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (¹) trebuie interpretat în sensul că noțiunea „contract de prestări de servicii” include și un antecontract (*pactum de contrahendo*) în temeiul căruia părțile s-au angajat să încheie un contract viitor, care urmează să fie un contract de prestări de servicii în sensul acestei dispoziții?

(¹) JO 2012, L 351, p. 1.

Cerere de decizie preliminară introdusă de hof van beroep te Antwerpen (Belgia) la 15 iunie 2022 – Oilchart International NV/O.W. Bunker (Țările de Jos) BV, ING Bank NV

(Cauza C-394/22)

(2022/C 359/37)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

het hof van beroep te Antwerpen

Părțile din procedura principală

Apelantă: Oilchart International NV

Intimate: O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV